

Toespraak Channa Hiemstra (VCL) 2003

Nationale Herdenking
15 augustus 1945

'Als kind is het moeilijk ter verwerken dat ouderen zich niet over je ontfermen, vooral als je uit een beschermd milieu komt. Het is trouwens voor een kind onbegrijpelijk dat de hel op aarde bestaat en het 'normale' leven elders, rustig verder gaat. Die absurditeit is te abstract.

Het normale leven ging verder – mensen woonden in huizen, kinderen gingen naar school ....

En toch ... het 'normale' leven van 1940-1946, met of zonder bezetting, onder of zonder oorlogsgeweld, blijft voor mij nog altijd verbazingwekkend. Het is zo iets als leven op de maan. De afstand is te groot.'

Dit is een citaat uit het boek Buigen in Jappenkampen van Lydia Chagoll. Dit citaat sprak mij aan omdat het een afstand weergeeft tussen twee werelden. Een afstand die ik ook voel. Het is ook zo makkelijk om de afstand, die er door de jaren heen is ingeslopen, te laten bestaan of zelfs groter te laten worden. We leven al een tijd met vrijheid. Vrijheid is zo gewoon. We kunnen doen en laten wat we willen!

Nu sta ik hier, om te herdenken. Maar waarom? Voor iets wat ik niet kan navoelen. Ik heb niet meegemaakt hoe het is om alles wat me dierbaar is achter te laten, of geen eigenruimte, geen lekker eten of simpelweg geen vrijheid te hebben. Maar misschien kan ik het wel begrijpen. Het voelen in de kleine dingen in het leven. Mijn beperkingen zoals: huisarrest, maar dat is natuurlijk maar voor een dagje of de scheiding van mijn ouders. Dat ik mijn vader maar een keer in de vier weken zie. Vrijheid wordt, hoe meer ik erover nadenk, belangrijker. Als ik alles zou kunnen hebben in ruil voor mijn vrijheid, dan zou ik mijn vrijheid niet opgeven.

Nu weet ik waarom ik hier sta. Ik vind deze herdenking belangrijk. Want door deze dag ben ik stil gaan staan bij het woord VRIJHEID.

We moeten beseffen dat het niet vanzelfsprekend is, maar iets waar we zuinig en voorzichtig mee moeten zijn!